

δὲ τῶν ἐνηυλημάτων ὑ-άρχει ἐν πιστήριον, ὅπερ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας ἐδωρήσαντο εἰς τινὰ κάτοικον τοῦ Broeck, εἰς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχε τῷ 1864 τῷ μεγάλῳ δουκὶ Νικολάῳ Ἀλεξάνδρο-
βιτς.

Ἐν τοῖς ἐνδόξοις ἐπισκέπταις τοῦ Broeck καταλέγονται ὡσάυτως ὁ τε αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ μέγας Ναπολέων. Ἡ ἐπιχώριος παράδοσις ἀναφέρει ὅτι θελήσαντες ἀμφότεροι νὰ ἴδωσι τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας τινός, ὑπεχρεώθησαν πρὶν ἢ εἰσέλθωσι νὰ φορέσωσι χονδράς περικνημίδας μαλλίνας κημισθείσας ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας, ἵνα μὴ τὸ ἔδαφος τῆς οἰκίας ρυπανθῇ ὅπωςδήποτε ἐκ τῶν ὑποδημάτων των. Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὸ γνήσιον τῆς διηγήσεως ταύτης, γινώσκω ὅμως, ὡς ἀνέγνων, ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τοῦ ταξειδίου τοῦ Ναπολέοντος ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅτι οὗτος δυστηρηστῆθη ἐν Broeck ἰδὼν τὰς ὁδοὺς ἐρήμους ἀνθρώπων, αὐτοὺς δὲ κλεισμένους ἐν ταῖς οἰκίαις των καὶ θεωμένους αὐτὸν ὅπισθεν τῶν ὑέλων, ὡς εἰ ἤθελον νὰ τὸν ἐπιβλέπωσι καὶ ἐμποδίσωσιν οὕτω ἀπὸ τοῦ νὰ ρυπάνῃ τὰς κιγκλίδας τῶν κήπων.

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ Β΄ ἐπισκέφθη τὸ Broeck, ἀλλὰ, καθ' ἃ διηγοῦνται, εἰς οὐδεμίαν οἰκίαν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ, ἅτε μὴ ἐροδιασθεῖς διὰ συστατικῶν ἐπιστολῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπασι-
στής τις ἐπέμνευε παρὰ τῷ κυρίῳ οἰκίας τινός· «Δὲν γνωρίζω παντάπασι τὸν αὐτοκράτορά σας, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος τοῦ Broeck· καὶ ἂν ἦτο ἀκόμη καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ Ἀμστελοδάμου αὐτοπροσώπως, δὲν θὰ ἐδεχόμην ποσὸς πρόσωπον, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζω».

Ἐπισκεφθεὶς τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κήπον, εἰσηλθὼν ἐντὸς μικροῦ ἐστιατορίου, ἐνθα νεῦνις ἄνευ πεδίλων, ἐνοήσασα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ σχήματά μου, μοὶ ἔφερε τυρὸν τοῦ Edam, ὡς καὶ βούτυρον, ὧν ἕλαστον ἦν κεκαλυμμένον διὰ σκεπάσματος ἐκ πορσελάνης, ἐπροστατεύετο διὰ μικροῦ δικτύου ἐκ σύρματος καὶ ἐκρύπτετο ὑπὸ κεντητὸν καὶ κατάλευκον χειρόμακτρον. Ὑστερον συνοδευόμενος ὑπὸ παιδός, μεθ' οὗ συνεννοούμενην διὰ σχημάτων, μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ κτή-
ματι.

Πλείστοι ἄνθρωποι, οἵτινες παρ' ἡμῶν φέρουσι μεταξωτὸν πῖλον καὶ χρυσοῦν ὠρολόγιον, στεροῦνται δωματίων οὕτω καθαρῶν καὶ διακεκοσμημένων ὡς τὰ βουστάσια τοῦ Broeck. Πρὶν ἢ εἰσέλθετε, σπογγίζετε τὰ ὑποδήματά σας ἐπὶ ψιᾶθου πρὸ τῆς θύρας ἐκτεινομένης. Ἐὰν τὸ λησμονήσητε, οὐδόπως στενοχωροῦνται ὅπως σὰς ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν τάξιν. Οἱ στάβλοι εἰσὶν ἐστρωμένοι διὰ πλίνθων διαφόρων χρωμάτων καὶ ἐκτάκτου καθαριότητος, τὰ παράθυρα αὐτῶν φέρουσι παραπετάσματα ἐκ μουσελίνης καὶ ἀνθοδοχεῖα. Αἱ φάνται εἰσὶ κεχρωματισμένα, αἱ

ἀγελάδες καθαρώταται, ἐκτεινόμεναι καὶ πλυ-
μέναι.

Ὅπως ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτῶν πάντα ρύπον, ἀνασύρουσι τὴν οὐρὰν των διὰ σχοινοῦ ἀνηστημένου ἐκ τῆς στέγης. Ὅμοιος διερχόμενος διὰ τοῦ στάβλου παρασύρει ἀδιακόπως τὰς ἀκαθαρσίας. Ἐξαιρουμένων τῶν ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατεχομένων τόπων οὐδαμῶ βλέπει τις ἐν κάρφος ἢ μίαν κηλίδα. Ὁ ἀῆρ ἐν αὐτῷ τοσοῦτον εἶνε καθαρὸς, ὥστε κλείων τις τοὺς ὀφθαλμοὺς νομίζει ὅτι εὕρισκεται ἐντὸς αἰθούσης. Τὰ δωματία τῶν χωρικῶν, τὸ γαλακτοποιεῖον ἐνθα κατασκευάζεται τὸ βούτυρον, αἱ αὐλαὶ, ἡ παραμικρὰ γωνία, τὰ πάντα ἐν γένει εἰσὶν ἐπίσης καθαρὰ καὶ στίλβοντα.

Πρὶν ἢ ἀπέλθω αὐθις εἰς Ἀμστελοδάμον, περιῆλθον ἄπαξ ἔτι τὸ χωρίον. Προσεῖχον ὅπως κρούσω τὸ σιγάρον μου, ὅτε γυνή τις με χρυσοῦν διάδημα με παρεστήρει ἐκ τοῦ παραθύρου. Διήλθον διὰ δύο ἢ τριῶν λευκῶν γεφυρῶν, ὠθήσα διὰ τοῦ ποδὸς μικρὰς τινὰς λέμβους, ἔστην ὀλίγον πρὸ τῶν ἀστειότερων οἰκισμῶν, καὶ ἀκολουθῶς μὴ βλέπων κανένα μῆτε εἰς τὰς ὁδοὺς, μῆτε εἰς τοὺς κήπους, ἐπανάλαβον τὸν ἐρημικὸν δρόμον μου μετ' ὅ αἰσθημα τῆς θλίψεως, ἣν ἀφίνει ἐν τῇ καρδίᾳ πᾶσα μεγάλη περιέργεια ἱκανοποιουμένη.

Σ. Σ.

Καὶ αἱ ἐλάχισται στιγμαὶ ἔχουσι ἀξίαν, διότι ἡ καλὴ χρῆσις αὐτῶν τὰ μέγιστα συντελεῖ πρὸς ἐπίτευξιν σπουδαίων σκοπῶν· μία μόνη ὥρα καθ' ἐκάστην, ἀφαιρουμένη ἐξ ἀσκόπων ἀσχολιῶν, ἀρκεῖ ὅπως κατασταθῇ πᾶς ἄνθρωπος κοινῆς δια-
νοίας ἀτόχος ἐπιστήμης τινός, ἐπίσης ἀρκεῖ ὅπως μεταβάλλῃ ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἀμαθῆ ἄνθρωπον εἰς πεπαιδευμένον. Δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἄκαρπος ὁ πολῦτιμος χρόνος, οἱ δὲ καρποὶ του εἰσὶν ἡ αὐξήσις τῶν γνώσεων, ἡ καλλιέργεια ἐναρ-
τέτου τινός ἀρχῆς καὶ ἡ ἐνίσχυσις καλῶν ἔξσεων. Ὁ ἱατρὸς Μάστων Γουὶδ μετέφρασε τὸν Λουκρέτιον μεταβαίνων ἐφ' ἀμάξης εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του. Ὁ Δαχισσὸς, μέγας σφραγιδοφύλαξ τῆς Γαλλίας, συνέγραψε σοφὸν καὶ ὀγκῶδες βιβλίον, χρησιμοποιοῦν τὰς ὀλίγας στιγμάς, αἵτινες παρέρχονται μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ὅτι τὸ γεῦμα εἶνε ἔτοιμον καὶ πρὶν συναθροισθῶσιν ἅπαντες οἱ συνδαιτυμόνες. Ὁ Μπούρριτ κατάρθρωσε νὰ μάθῃ δεκαοκτὼ ἀρχαῖας καὶ νέας γλώσσας καὶ εἰκοσι-
δύο εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους, ἐνῶ εἰργάζετο ὡς σιδηρουργός, ἤρνεϊτο δὲ τὴν δύναμιν τῆς εὐφυΐας, καὶ ἀπέδιδε τὰς προόδους του εἰς τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν μεταξὺ ὠρισμένων ἀσχολιῶν διεσπαρμένων στιγμῶν. Ἡ τοῦ πλοῦτου σπατάλη δύναται νὰ διορθωθῇ διὰ τῆς μελλούσης φειδοῦς, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἴπῃ· «Θέλω ἀναπληρώσει τὴν σημερινὴν ἀπώλειαν χρόνου λαμβάνων ἐκ τῆς αὐρινῆς ἡμέρας!»